

4

Φεγγαράκι μου γλυκό,
Ξέρεις ένα μυστικό -
Τὸ φίλὶ τῆς ψῆς τὸ βράδι
τῆς τὸ πῆρα, μ' ἕνα χᾶδι !
Σὰ βραδιάση πάλ' ἡ μέρα
κ' ἡ χρυσή μου περιστέρα
δὲ σταθῇ νᾶν τὴ φιλήσω
πῆς τῆς - θὰ σὲ μαρτυρήσω !

5

Ξερνῶ ἡ μέρα' λάμπει σὲ μιὰ ἄκρη
δ' Ἀποσπερίτης - τὸ στεγνὸ τῆς δάκρυ !
Δέσανε τὴν πλάση τῆς ρυτίδας τὰ μάγια
κρύβονται σ' τὸν ἴσκιό τοῦ βουνοῦ τὰ πλάγια,
μόνο σ' τῆς ραχούλας τ' ἄσπρο ρημοκλήσι
μιὰ στεγνὴ ἀχτίδα πᾶει νὰ προσκυνήσῃ !

6

Μ' ἀγαπᾷ, δὲ μ' ἀγαπᾷ
πῆς μου, Μαργαρίτα !
Ἡ καρδοῦλα μου χτυπᾷ . . .
Ὅχι λές ; Γιά κούτα !
Ὅχι ! Κι ἂν πνιγῶ,
τρὶς καταραμένη ;
Μὰ γι' αὐτὸ καὶ γὼ
σ' ἔχω μαδημένη !

7

Τρέχουν οἱ νοῖοι σ' τὸ πλάγι σου, σὺν κεπελλίεσσι στῇ
[βρύση,
καθένας τὴν καρδοῦλα του γυρεύει νὰ γιομίσῃ,
μὰ μέθυσαν στὸ γέλοιό σου καὶ μὲ θολὰ τὰ μάτια
ραγίσαν τὶς καρδοῦλές τους, τὶς κόκκινες κομμάτια !

8

Τὰ μάτια σου σὺν τὰ θωροῦ
τραβίμ' ἀπὸ μαγνήτη !
Ἐβγα νὰ σύρῃς τὸ χορδὸ,
γλυκὲ μ' Ἀποσπερίτη !

Ἡ μάνα σου σὲ τυραγεῖ ;
Γιὰ ξέχαστῃ λιγὰν !
Σεῖσε τὴ μέση τὴ λιγνῇ,
σὰ νὺδ κυπαρισσοῦν . . .
Καὶ σήκωσ' τὸ μαντίλι σου
ψηλὰ μὲ τ' ἄσπρο χέρι,
σὰ νύπλωσε τίς φτέρουγες
χιονάτο περιστέρι !

9

Ἦσυχῃ βραδιά. Μονάχος ἀγρυπνῶ σ' τὸ παραθύρι.
Οὔτε φύλλο δὲ σαλεύει. Σ' τοῦρανοῦ τὸ πανηγύρι
λάμπουν δὺα τᾶστεράκια, στολισμένα μὲ καμάρι,
μὰ σὺν εἶδε τὴ ματιά μου τὸ περίφανο φεγγάρι
κρύφτηκε στὰ συγγεράκια, γιατί βρῆκε τὸ μπελὰ του,
νὰ τὸ βρίσκω λυπημένο κι ὄντας εἶναι σ' τὰ καλά
[του !

10

Μῆλο μοσκομυρισμένο,
ποῦ σὰ ῥόδο κοκκινίζει,
πάντα τᾶπαγορεμένο
φροῦτο μοῦ θυμίζει !
Ἄχ ! πὼς μοιᾶζονε μὲ σένα
καὶ τὰ μάγουλά τῆς,
μὰ δὲ χάρηκα - ὠϊμένα !
καὶ τὸ φίλημά τῆς ! -

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΣ

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Ν
Λύτρα).

- Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνες
τῆς Κας Σοφίας Λασκαρίδου).

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτὶ καὶ εἶναι
καλλιτεχνικὰ δεμένο.

Ποιλεῖται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἀ' Ἑστίας δρ. 3,50

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 12 1/2

Γιὰ τὶς ἐπαρχίαι δεχόμεστε καὶ τριμήνες (3 δρ. τὴν τρι-
μήνα) συνδρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἢ δὲ στείλει μπροστὰ
τὴ συνδρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πουλιούνται
στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κδόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια
'Ἑθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχί-
δρομου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδη-
ρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ κδόκι Ἰαννοπούλου (Χαυ-
τεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας Γ. Κολάρου καὶ
Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-
λεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ γνώμη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. - Θεσσαλοὶ
καὶ ἀμνηστία. - Τὰ μυστικὰ ἔγγραφα καὶ
οἱ Τούρκοις λίρες. - Ἐπανόστασις καὶ
τρομοκρατία.

ΚΑΘΕ ἀρθρογράφος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου, γρά-
φοντας καὶ ὑποστηρίζοντας τὴν ὁποῖα λογικὴ γνώ-
μη του γιὰ τὰ διάφορα τρεχούμενα πολιτικὰ ζητή-
ματα, τελειώνει πάντα μὲ τὴ φράση : «Αὕτῃ εἶναι
ἡ γνώμη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ». Καὶ διαδίδοντας
κανεὶς τρία π. χ. φλογερὰ ἄρθρα πατριωτικῶν ἡ-
μερίδων μαθαίνει τρεῖς ἀλλοτρίαις γνώμης τοῦ
Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Καὶ τοῦτο ρωσικὸ ψυχολογικὸ φαινόμενο ἀπὸ
τὰ περιεργότερα. Ὁ μικροεγωισμὸς δὲν ἀφίνει μήτε
τὸν τύπο ἀκόμα νὰ ἰδῇ τὰ πράγματα ἀπὸ πρὸ ἄψη-
λά. Ὅλοι ἔχουνε γνώμη γιὰ ὅλα, καὶ ἡ ἀτομικὴ
τους αὕτῃ γνώμη πρὸς εἶναι γνώμη τοῦ
Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Αὐτὸ γίνεται γιατί ὁ Ἑλληνι-
κὸς λαὸς ἀληθινὰ δὲν ἔχει γνώμη καμιά γιὰ κανένα
ζήτημα, κ' ἐτοῖς δίνει εὐκαιρία στοὺς διάφορους ἐκ-
μεταλλευτὰς τῆς κάθε περιστάσεως νὰ δημιουργοῦνε
μονάχοι τους γνώμη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, κι ἀπά-
νου τῆς πατῶντας νὰ κατεβάζουνε τὰ ἱερὰ καὶ τὰ
ὄσια καὶ νὰ φοβερίζουνε ὅσους δὲν εἶναι σύμφωνοι
μὲ τὴ σοφολογιότητά τους.

πλα τους ὁρᾷ δύο λαυριά λιπκρά ἀπ' ἔξω, τὸ ἕνα
μὲ λάδι τᾶλλο μ' ἑλῆς. Στὸν ἀντικρυνὸ τὸν τοῖχο,
καὶ ξάγναντα στὴν ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα ἦταν ἕνα
τραπέζι καὶ μπρὸς του καὶ ὀπίσω του δύο παγκάρια
μακρὰ ὅσο τὸ τραπέζι, κ' ἀπάνου του ἕνα πιάτο
μοναχὸ μ' ἑλῆς κ' ἕνα ὀλόκληρο καρβέλλι ψωμί
χαμηλὸ καὶ καπτανό. Δίπλα στὴν ἀγκωνή, κάτου
ἀπὸ ἕνα φιογὸ ἔκαιε ἡ φωτιά μὲ φλόγα μεγάλη
καὶ πᾶν στὴ σιδερένια πυρραστὶὰ ἕνα χαλκωμα-
τένιο ἀγγεῖο κατάμαυρο ἐχόχλαζε κ' ἐτραζότου.
Παραστιᾶς ἦταν κουκουναριμένους, καθιστὸς ἀπάνω
σὲ μία προῦσα, ὁ γιὸς τοῦ ζωγράφου καὶ μὲ μία
κουτάλα ἀνακάτωνε προσεχτικὰ τὸ φαγητὸ, προσμέ-
νοντας τοὺς γονεῖους του· κ' ὡς τόσο τῷδε δοκιμά-
σει ἂν ἦταν καλὸ σ' ἄλατι, κ' ἔλενε ἐμασσούσε
τὴ μπουκιά του. Ἦταν νέος εἰκοσι δύο χρονῶν μὲ
μαῦρο ψιλὸ μουστάκι, κ' ἰσορροῦσε φράγκικα ρούχα,
καθὼς ὅλοι οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ

«Καλῶς τὸν ἀφέντη» εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο
στρέφοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὴ σκάλα.

«Γιὰ σου Γιώργη» τοῦ ἀποκρίθηκε γλυκὰ ὁ πα-
τέρας καθίζοντας μπρὸς στὸ τραπέζι καὶ κάνοντας
ἀργὰ ἀργὰ τὸ σταυρὸ του.

Καὶ παρευτὴς ὁ Γιώργης ἐκένωσε σὲ μιὰ με-

γάλη σκουτέλλα τὸ γιῶμα, κ' ἐνῶ ὁ γέροντας ἔ-
κοβε τὸ καρβέλλι ποῦ μέσα ἦταν χίτρινο σὺν τὸ
χρυσάφι καὶ σπειρωτῷ, τῷφερε στὸ τραπέζι καὶ ἔ-
καθ.σε ἀγνάντια στὸ γέροντα· ἡ μάνα ἐκάθησε
σιμὰ του φέροντας ἕνα μεγάλο μαστραπᾶ γιομα-
τεν νερωμένο κρασί κ' ἕνα μόνο ποτήρι. Τὸ φα-
γητὸ ἦταν κόκκινο ἀπὸ τὸ πιπέρι, κ' ἀχνόβολουσε
κι' ἐκαλομύριζε. Μάνα καὶ γιὸς ἔκαμαν τὸ σταυρὸ
τους κ' ἐπῆραν ὁ καθένας ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ψωμί
ποῦχε μοιράσει ὁ πατέρας, καὶ οἱ τρεῖς τους ἄρχι-
σαν τῶρα νὰ γεύονται.

Ὁ γέροντας ἐμασσούσε σιγὰ μὲ τὰ χαλασμένα
του δόντια τὸ ψωμί του καὶ τῆς ἑλῆς· οἱ ἄλλοι,
πότε ἡ μάνα πότε ὁ γιὸς, μὲ τὸ ἴδιο κουτάλι ἔ-
παίρναν ἀπὸ τὴ βαθειὰ σκουτέλλα, κ' ἐβουτούσαν
σιὸ κόκκινο ζουμί τὸ ψωμί τους.

«Ἀφέντη» εἶπε ὁ νεός, σὺν εἶχε πρᾶναι ἡ
πρῶτῃ του πείνα ἀδὲ γεύεσαι ἀπὸ τὸ δικὸ μας ;»

«Ὅχι παιδί μου» τοῦ ἀποκρίθηκε «φᾶτε κ'
ἐγνοῖα σας γιὰ μένα. Τὶ θὰ καταλάβω, ἂν κατα-
λύσω τῶρα ; σὺν ἡμῶνα νέος μ' ἄρεσε ἡ καλοζωιά,
μὰ ἐτάχτηκα τῆς Δέσποινας, προσκοινῶ τὸνομά της
νὰ νηστεύω ὡς ποῦ νὰ τὴν ἱστορήσω, καὶ ἡ Παρ-
θένα θὰ μὲ βοηθήσει, καὶ θ' ἀποτελειώσω γλίγωρα

τὸ κόνισμα· κ' αὐτὸ θὰ κάνει θιμάσματα γιὰ τοῦ
Χριστιανούς.»

«Θὰ τὰ κάμει» εἶπε ὁ Γιώργης μὲ πίστη κα-
τεβάζοντας τὸ βλῆφρο ἀλλὰ τὸ λένε στὸ χωριὸ
μας, καὶ παράξενο δὲν εἶναι.

«Μὲ τέτοια κατάνυξη ποῦ δουλεύει τ' ἄγριο κό-
νισμα» εἶπε ἡ γρηὰ σφουγγίζοντας τ' ἄχρῃ της
μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μάλλινου τραπεζομάντιλου «τὶ
ἄλλο θὰ γένει ; Καὶ θάρρῳ πὼς εἶδε τὴ Θεοτόκο
στ' ὄνειρό του, γιατί στὴν εἰκόνα τῆς εἶνε ὀλοζών-
τανη. Μὰ νῆσαιξε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή ἀτκιά-
ζομαι πὼς τὰ τυράγνια του εἶνε μεγάλ' κ' εἶ-
ε γέροντας τῶρα».

«Ναί» εἶπε σοβαρὸς ὁ ζωγράφος χύνοντας πιστὸ
στὴν κοῦπα «θὰ κάμει θιμάσματα, καὶ θὰ τὴ σέ-
βεται ὁ κόσμος σ' ἀλήθεια, (ὅχι ὅπως τὰ κόνισματα
ποῦ τὰ πουλοῦνε κ' οἱ Ὀθρηνοί, ἀνάθεμά τους στὴ χώ-
ρα), καὶ τῶνομά μου θὰ μένει ἀθάνατο στὸ χωριὸ καὶ
θάρρουνται ξένοι νὰ προσκυνοῦν τὸ στίγμα καὶ νὰ
δένονται τῆς Θεοτόκος».

«Εἶνε ἀλήθεια ὅσα λές» τοῦπαν μὲ εὐλαβεῖα
καὶ δὲ θὰ φροντίσεις καὶ γιὰ τὴν ὑγείᾳ σου ;»

«Τὶ πειράζει» ἀπολογήθηκε κ' ἔζησε δέκα
μέρες ἡ καὶ ἕνα χρόνον λιγώτερο ; Τῶρα τῶρα τὸ